

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci žalobce: **N. N. A.**, nar., státní příslušnost V., trvale bytem, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4.8.2015 č.j. CPR-2110-3/ČJ-2014-930310-C235,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 04.08.2015, č.j. CPR-2110-2/ČJ-2014-930310-C235 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytových agend ze dne 08.12.2014, č.j. KRPB-218469-46/ČJ-2014-060026-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

Žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila prvostupňové rozhodnutí, kterým bylo žalobci správním orgánem I. stupně dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní

vyhoštění a doba, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 1 rok. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně byla stanovena doba k vycestování z území ČR v délce 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla skutečnost, že žalobce naplnil důvody uvedené v ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť na území ČR pobýval od 18.02.2014 do 05.09.2014 bez víza, ačkoliv k tomu nebyl oprávněn, když mu nepříslušelo ani jiné oprávnění k pobytu.

V napadeném rozhodnutí žalovaná především uvedla, že správní orgán I. stupně postupoval v řízení v souladu s ustanovením § 50 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), když náležitě zjistil skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady. Žalobci byl vydán výjezdní příkaz č. GA0188266 s platností od 08.01.2014 do 06.02.2014. V době platnosti výjezdního příkazu žalobce podal dne 16.01.2014 žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území ČR dle ustanovení § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Dne 06.02.2014 si podal žádost o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území dle ustanovení § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Tímto dnem mu vznikla i tzv. fikce pobytu. Účastník řízení žádost o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu podal v zákonem stanovené lhůtě dle ustanovení § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Na druhou stranu dne 17.02.2014 byla tato žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítnuta a téhož dne mu nebylo dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území uděleno. Proto mu tímto dnem zanikla i tzv. fikce pobytu a již jej nic neopravňovalo k pobytu v ČR. I žádost o dlouhodobý pobyt občana 3. státu za účelem rodinným ze dne 10.02.2014 byla dne 20.02.2014 zastavena, přičemž v zákonné lhůtě bylo podáno odvolání. Taková skutečnost však nezakládá fikci pobytu. I když doposud probíhá řízení o odvolání žalobce proti usnesení o zastavení řízení, nezakládalo toto řízení fikci pobytu dle ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť nebyl oprávněn tuto žádost podat na území ČR. V době od 18.02.2014 do 05.09.2014 nedisponoval žádným pobytovým statutem, pobýval na území ČR neoprávněně bez víza a naplnil tak skutkovou podstatu ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, čímž zároveň porušil svou povinnost pobývat na území s platným vízem dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců. Skutečnost, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez víza, byla správním orgánem I. stupně doložena a odůvodněna a žalovaná v jeho postupu neshledala pochybení. K námitce společné domácnosti s manželkou v ČR, se kterou čekají dítě, žalovaná odkázala na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ve kterém byly námitky řádným způsobem odůvodněny. K otázce nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života žalovaná uvedla, že v průběhu správního řízení byly zohledněny veškeré skutečnosti. Počal-li žalobce se svou manželkou dítě v době, kdy se zdržoval na území ČR neoprávněně, měli si být vědomi toho, že narození dítěte není skutečností, která by znemožňovala vydat napadené rozhodnutí o správním vyhoštění. Správní orgán I. stupně zjišťoval, posuzoval a následně i odůvodňoval své rozhodnutí, přičemž dotčení rodinného života bylo shledáno za zcela únosné a v porovnání s veřejným zájmem rovněž za zcela přiměřené. Námitka týkající se registrace v tzv. systému VISAPPOINT, který je pro občany Vietnamu diskriminační a protizákonný, nemá dle žalované souvislost s neoprávněným pobytem žalobce na území ČR. Správní vyhoštění z území členských států Evropské unie a doba v délce jednoho roku, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se po zhodnocení důkazů jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, zhodnocením společenské nebezpečnosti jeho jednání, pohnutek a míry zavinění jeho osoby, jeví jako přiměřené opatření.

II. Žaloba

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce uvedl následující žalobní body. Žalobce namítá nesprávnost napadeného rozhodnutí žalované i prvostupňového rozhodnutí zejména ve vztahu k tvrzenému pobývání na území bez platného oprávnění v době od 18.02.2014 do 05.09.2014. Již v odvolacím řízení uváděl, že na území nepobýval neoprávněně, ale v režimu ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť v době pobytu na dlouhodobé vízum v režimu ustanovení § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců podal žádost o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny. Pokud doba platnosti víza v režimu ustanovení § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, uplynula jeho neudělením, pak nastal pobyt v režimu ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Oprávněnost pobytu žalobce na dlouhodobé vízum v době podání žádosti o dlouhodobý pobyt potvrdil i správní orgán I. stupně na straně 9 prvostupňového rozhodnutí. Žalovaná se pak s námitkou oprávněnosti pobytu na území ČR nevyrovnala přezkoumatelným způsobem. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného je proto nezákonné.

Žalobce dále poukazoval na skutečnost, že je ženatý a na území ČR žije ve společné domácnosti s manželkou P. T.V., nar. a s nezletilou dcerou N. N. T. T., nar., která se narodila v průběhu správního řízení. Manželka provozuje obchod a má povolen trvalý pobyt. S manželkou chtěli jeho pobytové problémy vyřešit tím, že vycestuje z ČR do Vietnamu a na zastupitelském úřadu ČR v Hanoji požádá o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny. Podání takové žádosti je však podle stránek Ministerstva zahraničních věcí pro občany Vietnamu podmíněno registrací v tzv. systému VISAPPOINT. Systém je pro občany Vietnamu záměrně nastaven tak, že jsou stanoveny nízké kvóty, kolik žádostí je možné podat. Žalobce v odvolacím řízení poukazoval na skutečnost, že stanovení kvót a registrace v systému VISAPPOINT je nezákonná, a pravděpodobně se jedná o trestnou činnost pracovníků státu. Nelze proto po něm spravedlivě požadovat, aby opustil manželku s dítětem a riskoval, že se mu ve Vietnamu nepodaří ani podat žádost o pobyt. Manželka žalobce takové skutečnosti uvedla již ve svém písemném vyjádření, které bylo doloženo správnímu orgánu I. stupně. Žalobce tedy nemůže v souladu se zákonem zlegalizovat svůj pobyt na území ČR, ačkoliv chtěl, neboť je mu bráněno nelegálními kvótami a systémem VISAPPOINT. Takový postup je ze strany ČR porušením čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. V této souvislosti namítal, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného jsou nepřezkoumatelné, neboť se nevyrovnala se všemi žalobními námitkami. K problematice občanů Vietnamu, kteří chtějí podat žádost o pobyt za účelem sloučení rodiny, odkázal a citoval z výtisku ze stránek Ministerstva zahraničních věcí ČR, vztahujícím se k nejčastějším dotazům k systému VISAPPOINT.

III. Vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalované, neboť žaloba obsahuje totožné argumenty, které byly uplatněny v průběhu řízení o správním vyhoštění. Vzhledem k tomu, že žalovaná neshledala ve svém postupu pochybení, závěrem navrhla, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

Z předloženého spisového materiálu vyplývá, že žalobce přicestoval na území ČR dne 29.02.2008 na dlouhodobé vízum za účelem podnikání s platností od 15.02.2008 do 15.01.2009. Dne 10.12.2008 si podal žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu občana 3. státu za účelem podnikání, což mu byla povoleno s platností od 16.01.2009 do 15.01.2011. Tento dlouhodobý pobyt za účelem podnikání byl rozhodnutím č.j. CPPL-08989/CI-2010-4064 zrušen v souladu s ustanovením § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců v návaznosti na ustanovení § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí o zrušení dlouhodobého pobytu nabylo právní moci dne 20.08.2010. Dne 27.12.2010 si podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR, která byla pravomocně zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Ostravě (právní moc dne 16.09.2013). Proti tomuto rozsudku podal žalobce dne 21.10.2013 kasační stížnost. Na jejím základě Ministerstvem vnitra žalobci vydalo vízum za účelem strpění dle ustanovení § 78b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) s platností od 23.10.2013 do 20.04.2014. Dne 28.11.2013 nabyl právní moci rozsudek Nejvyššího správního soudu, kterým byla kasační stížnost odmítnuta. Žalobci bylo na základě této skutečnosti dne 08.01.2014 vízum za účelem strpění zrušeno a téhož dne mu byl vydán výjezdní příkaz č. FA0188266 s platností od 08.01.2014 do 06.02.2014. V době platnosti výjezdního příkazu podal žalobce dne 16.01.2014 žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území ČR v souladu s ustanovením § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, která byla vedena pod č.j. OAM-1078/TP-2014. Dále dne 06.02.2014 podal žádost o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území dle ustanovení § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žádost byla vedena pod č.j. OAM-130/ST-2014. Dne 17.02.2014 byla jeho žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítnuta a stejného dne mu nebylo uděleno dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území. Žalobce si dne 10.02.2014 podal žádost o dlouhodobý pobyt občana 3. státu za účelem sloučení rodiny. Tato žádost byla usnesením ze dne 20.02.2014, č.j. OAM-05848/DP-2014, zastavena. Žalobce podal v zákonné lhůtě odvolání a spis byl následně postoupen Komisi.

V.

Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.r.s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.r.s.). Krajský soud byl při svém rozhodování vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, vyjádřeným v jeho rozhodnutí ze dne 28.01.2016, č.j. 7 Azs 310/2015-26. Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu ze dne 22.10.2015, č.j. 32 A 53/2015 – 13, v nyní posuzované věci zrušil. Krajskému soudu vytknul, že o probíhajícím řízení nevyrozuměl manželku žalobce a nevyzval ji k oznámení, zda bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Krajský soud se rovněž nevypořádal s žalobcem uplatněnou námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí.

Soud v souladu s pokynem Nejvyššího správního soudu vyrozuměl manželku žalobce a vyzval ji, zda bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Ta se však ve stanovené lhůtě nevyjádřila, a proto s ní soud jako s osobou zúčastněnou na řízení nejednal.

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Podle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.

Podle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Krajský soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musel soud zabývat z úřední povinnosti nad rámec uplatněných žalobních námitek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 09.06.2004, č.j. 5 A 157/2002-35, publ. pod č. 359/2004 Sb. NSS). Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což taktéž vyplývá z lingvistické stránky věci, neboť nepřezkoumatelné rozhodnutí nelze věcně přezkoumat.

Takové rozhodnutí je poté nutné v zásadě zrušit pro nepřezkoumatelnost, která může nastat buď pro nesrozumitelnost (tato nastává, pokud nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným aj.), nebo pro nedostatek důvodů (tato nastává, pokud je odůvodnění v rozporu s výrokem, uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný).

Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a přihlédnul i k námitkám strany druhé. Užití argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“

Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud taktéž z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je obecně shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170, kde je uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06,

publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena.“ Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz), také konstatoval: „Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, www.nssoud.cz). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 - 34 (dostupný na www.nssoud.cz), bylo vysloveno, že „je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných

skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost.“

Obdobné závěry je v souladu s výše uvedeným třeba zásadně vztáhnout rovněž na rozhodnutí správních orgánů.

Krajský soud dále odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23.07.2008, č.j. 3 As 51/2007-84, ve kterém je uvedeno: „*Nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o oprávněm prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].“*

V posuzované věci podal žalobce odvolání, přičemž své námitky koncipoval obdobně jako v podané žalobě. První jeho námitka směřovala proti závěru správního orgánu I. stupně o neoprávněnosti jeho pobytu na území ČR. Žalobce v odvolání uvedl: „*Účastník řízení nepobýval na území neoprávněně, ale v režimu ust. § 47 odst. 2, neboť v době pobytu na dlouhodobé vízum v režimu § 60/7 z.č. 326/1999 Sb., podal v souladu se zákonem žádost o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny. V takovém případě, pokud doba platnosti víza v režimu § 60/7 z.č. 326/1999 Sb. uplynula jeho neudělením, nastal pobyt v režimu § 47/2 z.č. 326/1999 Sb. Oprávněnost pobytu na dlouhodobé vízum v době podání žádosti o dlouhodobý pobyt ve svém rozhodnutí potvrzuje i správní orgán, když uvádí na straně 9 napadeného rozhodnutí: A i když měl jmenovaný platný výjezdní příkaz jen do 6.2.2014, do dne 17.2.2014 jmenovanému vzniklo oprávnění k pobytu ve smyslu ust. § 33 odst. 1 písm. c) z.č. 326/1999 Sb., s odkazem na ust. § 60 odst. 7 z.č. 326/1999 Sb., jelikož o žádosti o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území bylo rozhodnuto právě dne 17.02.2014. Je tedy zřejmé, že podmínky pro vydání vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 z.č. 326/1999 Sb. nejsou dány.“*

V posuzovaném případě žalobce předmětnou odvolací námitkou (viz její citace výše) brojil proti tomu, že dle názoru správního orgánu I. stupně byly dány podmínky pro vydání vyhoštění dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť na území ČR pobýval nelegálně. Posouzení této otázky přitom bylo stěžejní pro správní rozhodnutí. Z obsahu jeho námitky vyplývá, že odvozuje legálnost svého pobytu na území ČR od fikce pobytu dle ustanovení § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, tj. od řízení o žádosti o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu, v jehož lhůtě podal žádost o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny. V důsledku neudělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu mu měla vzniknout s ohledem na podanou žádost o dlouhodobý pobyt v zákonem stanovené lhůtě fikce pobytu ve smyslu ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Soud k věci uvádí, že správní orgán I. stupně skutečně dovozoval oprávněnost pobytu žalobce na území do 17.02.2014 podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců s odkazem na ustanovení § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná souhlasila se závěrem správního orgánu I. stupně a stejně tak vycházela z fikce oprávněnosti pobytu žalobce na území ČR podle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, a to do dne 17.2.2014.

Odvolací námitka žalobce však směřovala především k oprávněnosti jeho pobytu na základě podání žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny ze dne 10.02.2014 podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žádost byla přitom podána v době platnosti víza

v režimu ustanovení § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Žalobce namítal, že se žalovaná touto námitkou nezabývala, a proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaná v této souvislosti v napadeném rozhodnutí uvedla: „Na druhou stranu dne 17.02.2014 byla OAMP Brno žádost jmenovaného o vydání povolení k trvalému pobytu zamítnuta a toho stejného dne, tedy 17.02.2014, nebylo dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území I. účastníkovi řízení uděleno. Tudiž mu tímto dnem zanikla i tzv. fikce pobytu. A účastníka řízení již nic neopravňovalo k pobytu v České republice. Skutečnost, že si I. účastník řízení podal dne 10.02.2014 žádost o dlouhodobý pobyt občana 3. státu za účelem rodinný – žadatel je manžel a tato žádost byla Usnesením č.j. OAM-05848/DP-2014 ze dne 20.02.2014 zastavena a v zákonné době bylo podáno odvolání a následně byl spis postoupen na Komisi, nezakládá účastníkovi řízení tzv. fikci pobytu. (...) Proto i přes to, že doposud probíhá řízení o jeho odvolání proti usnesení č.j. OAM-05848/DP-2014, nezakládalo toto řízení fikci pobytu dle ustanovení § 47 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., jak tvrdí I. účastník řízení, neboť účastník řízení nebyl oprávněn tuto žádost podat na území České republiky.“

Zdejší soud má s ohledem na výše uvedenou citaci napadeného rozhodnutí za to, že se žalovaná s předmětnou odvolací námitkou zabývala a tuto rovněž vypořádala. V textu rozhodnutí žalované sice není zřetelně vymezeno, že jde o vypořádání této konkrétní námitky a rovněž i zdůvodnění je poměrně strohé. Současně je však třeba uvést, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je i navzdory výše zmíněným výtkám seznatelné, z jakého důvodu žalovaná považovala odvolací námitku žalobce za mylnou a neodůvodněnou a jakým způsobem postupovala při posuzování této skutečnosti. V tomto směru tedy nelze napadené rozhodnutí označit za nepřezkoumatelné dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Dle názoru soudu žalovaná tedy zdůvodnila, proč dospěla k závěru, že podání žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny v daném případě nezakládá fikci v souladu s ustanovením § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Soud tedy uzavírá, že žalovaná vyjádřila úvahu, co do vypořádání námitky směřující k uplatnění fikce pobytu dle ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná nepominula žádnou z odvolacích námitek žalobce a nezatížila tak své rozhodnutí v této části nepřezkoumatelností.

Na druhou stranu je však nutné přezkoumat rovněž otázku, zda výše zmíněné vypořádání odvolací námitky žalobce bylo založeno na příhodné právní argumentaci. Dle názoru soudu úvaha žalované, že se fikce pobytu dle ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců na žalobce nevztahuje, neboť nebyl oprávněn tuto žádost podat na území České republiky, není s ohledem na znění ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců správná. Dle ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců *žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti povolení k dlouhodobému pobytu*. Jediným důvodem, proč by se na žadatele o vydání povolení k dlouhodobému pobytu neměla vztahovat fikce pobytu, je tak skutečnost, že předmětný žadatel neměl v době podání žádosti platné povolení k dlouhodobému pobytu. Žalovaná však nesprávně existenci fikce pobytu podle předmětného ustanovení odvozovala z nepravomocného závěru správního orgánu I. stupně v řízení o žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny. Správní orgán I. stupně totiž dospěl k závěru, že žalobce nebyl ani oprávněn k podání této žádosti na území České republiky a nemohla se tudíž na něj fikce pobytu dle ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců vztahovat.

Soud se dále zabýval tím, zda žalobci skutečně nesvědčila fikce oprávněnosti pobytu dle ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na jeho podanou žádost o dlouhodobý pobyt občana 3. státu za účelem rodinným, neboť v době podání této žádosti neměl platné povolení k dlouhodobému pobytu. Soud odkazuje na ustanovení § 47 odst. 1

zákona o pobytu cizinců, dle kterého je cizinec povinen podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu *nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné.* Ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců tedy stanoví fikci legálního pobytu žadatele do doby rozhodnutí o žádosti v případě žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu u cizince, který na území pobývá na základě víza k pobytu nad 90 dní. Judikatura správních soudů však dovozuje, že se analogicky uplatní i v případě žadatele, který již na území České republiky pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu.

Pro posouzení oprávněnosti pobytu žalobce na území ČR v době podání žádosti o dlouhodobý pobyt občana 3. státu je však nejprve nutné zodpovědět otázku, zda se na žalobce vztahovala fikce oprávněnosti pobytu vyplývající z jeho podané žádosti o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu dle ustanovení § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

Dle ustanovení § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, který v době platnosti oprávnění k pobytu, jehož platnost nelze prodloužit, požádal na území o vydání povolení k trvalému pobytu, pokud je k tomu podle § 69 oprávněn a o této žádosti nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území.* Důvodová zpráva k zákonu č. 427/2010 Sb., kterým došlo k novelizaci ustanovení § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců ve shora citovaném znění, uvádí, že navrhovaná změna směřuje „*k řešení případů, kdy cizinec je držitelem platného oprávnění k pobytu, ale před vydáním rozhodnutí o jeho žádosti o trvalý pobyt uplyne platnost jeho dosavadního pobytového oprávnění (...) Vízum za účelem strpění pobytu na území bude vydáváno pouze cizinci, který splňuje podmínky k tomu, aby žádost o povolení trvalého pobytu mohl podat za svého pobytu na území České republiky. Žádost o vydání povolení k trvalému pobytu nebude umožněno na území podat cizinci, který je držitelem výjezdního příkazu - viz návrh úpravy § 69 odst. 5.*“

Dle ustanovení § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců *pokud o žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území, považuje se jeho další pobyt na území za pobyt na toto vízum, a to až do rozhodnutí o žádosti.*

Krajský soud pro posouzení této právní otázky vycházel zejména z relevantní judikatury správních soudů v obdobných věcech, ze které vyplývá, že domněnka oprávněnosti pobytu dle ustanovení § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců se nevztahuje na cizince, kteří žádost o vízum k pobytu nad 90 dní za účelem strpění pobytu dle ustanovení § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců podávají v režimu výjezdního příkazu. Zejména je třeba poukázat na názor obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25.09.2013, č.j. 8 As 119/2012-32, dle kterého: „*Nikoli každé podání žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dní za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, zakládá možnost legálně setrvat na území. Domněnka, že nebylo-li o uvedené žádosti rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území, považuje se jeho další pobyt na území za pobyt na toto vízum, a to až do rozhodnutí o žádosti (§ 60 odst. 7 téhož zákona), se uplatní pouze tehdy, pokud je cizinec v okamžiku podání žádosti o toto vízum držitelem platného oprávnění k pobytu. Pokud žádost podává cizinec, který pobývá na území České republiky na základě výjezdního příkazu, tato domněnka se neuplatní.*“ Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí dále dovodil, že ačkoliv výjezdní příkaz

umožňuje cizinci s ohledem na ustanovení § 17 zákona o pobytu cizinců legálně pobývat přechodně na území republiky, není tento ani vízem, ani pobytovým oprávněním. Jedná se o doklad, který opravňuje cizince k pobytu na území poté, co mu zaniklo právo na setrvání na území České republiky, např. po zrušení nebo uplynutí platnosti krátkodobého víza, po ukončení přechodného pobytu na území nebo v transitzním prostoru mezinárodního letiště, k němuž se vízum nevyžaduje, nebo při správním vyhoštění, po zrušení nebo uplynutí platnosti dlouhodobého víza, po zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, pokud uplynula platnost víza, po zrušení nebo zániku platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu, nebo po ukončení poskytování ochrany na území. Cizinec je podle Nejvyššího správního soudu na základě výjezdního příkazu oprávněn pobývat po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů a k vycestování z tohoto území, když zákon nepředpokládá jeho obnovení.

V posuzované věci se žalobce na území ČR nacházel v režimu výjezdního příkazu, na základě kterého měl do dne 06.02.2014 vycestovat z území ČR, což však neučinil a dne 06.02.2014 podal žádost o vízum nad 90 dnů za účelem strpění dle ustanovení § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Vízum mu však uděleno nebylo. S ohledem na výše citovanou judikaturu je zřejmé, že podal-li žalobce v době, kdy pobýval na území ČR na základě výjezdního příkazu, žádost o udělení víza za účelem strpění dle ustanovení § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, nemá možnost dovolávat se dobrodiní ustanovení § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, neboť mu v době podání žádosti nesvědčilo žádné platné vízum či oprávnění k pobytu na území ČR, nýbrž pouze výjezdní příkaz. Žalobci nezávisle na trvání řízení o jeho žádosti skončila oprávněnost jeho pobytu na území ČR spolu s koncem platnosti výjezdního příkazu, tedy dne 06.02.2014. Již od následujícího dne (7.2.2014) byl jeho pobyt na území ČR neoprávněný. Krajský soud proto nemá pochybnost, že poslední vízum opravňující jej k legálnímu pobytu na území ČR byl výjezdní příkaz s platností do dne 6. 2. 2014. Žalobce však výjezdní příkaz nerespektoval, ve stanoveném období z ČR nevycestoval, a proto byl jeho další pobyt na území ČR neoprávněný. Nepochybně tak naplnil skutkovou podstatu správního vyhoštění dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců.

Nevztahovala-li se na žalobce fikce oprávněnosti pobytu dle ustanovení § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, nemohla mu následně navzdory jeho přesvědčení svědčit ani fikce oprávněnosti pobytu dle ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců na něj navazující. V době podání žádosti o dlouhodobý pobyt občana 3. státu za účelem rodinným ze dne 10.02.2014 se totiž na území ČR nacházel bez jakéhokoli platného oprávnění k pobytu. Soud tedy uzavírá, že pokud se žalobce na území ČR v době podání žádosti o dlouhodobý pobyt občana 3. státu za účelem rodinným nacházel již bez platného pobytového oprávnění, nemůže se posléze dovolávat jakéhokoli další fikce oprávněnosti jeho pobytu na území ČR.

Správní orgán I. stupně i žalovaná tedy chybně dovodily, že žalobci do data rozhodnutí o jeho žádosti dle ustanovení § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tj. do 17.02.2014, svědčila fikce oprávněnosti pobytu dle ustanovení § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Avšak vzhledem k tomu, že předmětný závěr správních orgánů svědčil ve prospěch žalobce samotného, neboť jím byla doba jeho neoprávněného pobytu zkrácena o více než 10 dnů, nelze v tomto pochybení shledat zkrácení veřejných subjektivních práv žalobce.

Soud se nadto pro úplnost vyjádřil k nesprávnému názoru správních orgánů, že žalobce pobýval na území ČR oprávněně na základě fikce vyplývající z ustanovení § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, a to do dne 17.02.2014. I v takovém případě by dospěl k závěru,

že žadateli nacházejícímu se na území ČR na základě fikce nemůže další žádost, i kdyby byla podána v době běžící fikce povoleného původního pobytového oprávnění, založit novou fikci pobytu dle ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Zejména je třeba poukázat na závěr obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28.08.2015, č.j. 5 Azs 98/2015-32, dle něhož: „Ze znění § 47 odst. 1, 2 zákona o pobytu cizinců, jak byl výše citován, dle Nejvyššího správního soudu jednoznačně plyne, že tzv. fikce oprávněného pobytu dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců se vztahuje výlučně na případy, kdy je podána žádost o povolení k dlouhodobému pobytu před uplynutím doby platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. Tato fikce je tedy spojena jen s případy, kdy žadateli již byl pobyt na území České republiky povolen na základě víza k pobytu nad 90 dnů (srov. § 17b, § 30 a násl. zákona o pobytu cizinců) a ve stanovené době si žadatel požádá o povolení k dlouhodobému pobytu. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že fikce povoleného pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nemůže nastat na základě podání další žádosti o povolení dlouhodobého pobytu (popř. změny jeho účelu) v případě, kdy cizinci (stěžovateli) již svědčí fikce pobytu dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.“ Krajský soud má za to, že výše uvedené závěry lze per analogiam uplatnit i na případ fikce oprávněnosti pobytu vyplývající z ustanovení § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců a na ni navazující fikci ve smyslu ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť v obou situacích se bezpochyby jedná o řešení otázky zneužívajícího řetězení fikcí pobytu za účelem dalšího setrvání cizince na území ČR i bez platného oprávnění k pobytu. Ve světle uvedeného právního názoru Nejvyššího správního soudu tedy není smyslem ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců zakládat tzv. řetězení fikcí pobytu, neboť by došlo k absurdním důsledkům. Pokud má žalobce za to, že pobyt na základě tzv. fikce dle ustanovení § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců je stále dlouhodobým pobytem, kde mu svědčí stejná práva a stejné povinnosti, pak tomu sice lze v zásadě přisvědčit, nicméně nikoliv v plném rozsahu. Právě ve vztahu k možnosti prodloužení je třeba promítnout do výkladu citovaného ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců i zásadu zákazu zneužití práva, neboť toto ustanovení má podle svého účelu chránit pouze ty žadatele, kteří si včas podají žádost o povolení k dlouhodobému pobytu a byl jim již pobyt na území ČR povolen na základě víza k pobytu nad 90 dnů, respektive jiné formy pobytu. Dle názoru zdejšího soudu by se (v případě přistoupení na závěry žalované, resp. správního orgánu I. stupně) v případě žalobce jednalo o zcela ukázkovou situaci tzv. řetězení fikce pobytu, neboť tento si podal v době platnosti výjezdního příkazu dne 06.02.2014 žádost o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území dle ustanovení § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, na základě kterého by mu dle správních orgánů vznikla ve smyslu ustanovení § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců fikce oprávněnosti pobytu, a to až do dne rozhodnutí o této žádosti, tedy do 17.02.2014. Žádost o dlouhodobý pobyt občana 3. státu za účelem rodinným ze dne 10.02.2014 by však byla podána již v době, kdy by žalobce na území ČR pobýval pouze na základě aplikace ustanovení § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, tedy na základě fikce oprávněnosti pobytu. Dle názoru zdejšího soudu by však na základě této podané žádosti o dlouhodobý pobyt již nemohla být založena další fikce oprávněnosti pobytu žalobce v ČR. Krajský soud nad rámec výše uvedeného poznamenává, že další fikce pobytu v případě žalobce by nemohla nastat rovněž proto, že by nebyla splněna podmínka podání žádosti v době uvedené v ustanovení § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů).

Správní orgány tedy dospěly ke správnému závěru, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, byť svůj závěr podložily nepřipadným odůvodněním. Soud však v tomto ohledu odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 04.06.2009, č.j. 9 As 72/2008-69, kdy tento uvedl: „Na druhou stranu však nelze konstatovat, že každé procesní pochybení správního orgánu, resp. podstatné porušení ustanovení o řízení před správním

orgánem, má bez dalšího za následek závěr o nezákonnosti rozhodnutí ve věci samé a tedy i o důvodnosti podané žaloby. Vždy je třeba zkoumat, zda to které porušení vede rovněž ke zkrácení subjektivních veřejných práv žalobce, k němuž může dojít nejenom porušením procesních práv účastníka řízení, ale též nesprávnou aplikací hmotněprávních předpisů.“ Nelze tedy dovozovat, že by každé pochybení správních orgánů bez dalšího mělo vliv na zákonnost rozhodnutí. Nelze pominout, že posouzením správních orgánů nebyl žalobce zkrácen na svých právech a naopak délka jeho neoprávněného pobytu byla v jeho prospěch zkrácena o 11 dnů. I přes dílčí nesprávný závěr žalované resp. správního orgánu I. stupně nepřistoupil soud proto ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť ob stojí jejich závěr v tom směru, že pobýval na území ČR neoprávněně, byť dle názoru soudu již od dne 7.2.2014 a nikoliv až od dne 17.2.2014, jak dovodily správní orgány. Pro posouzení soudu je rovněž důležité, že nesprávné posouzení počátku doby neoprávněného pobytu svědčilo ve prospěch žalobce a ani v rámci celkové délky neoprávněného pobytu více než 7 měsíců (správně od 7.2.2014 do 5.9.2014, nelze dobu 11 dnů považovat za tak zásadní, aby mohla mít podstatný vliv na dobu uloženého správního vyhoštění.

K dalším žalobním námitkám se krajský soud vyjadřuje následovně.

Soud k věci uvádí, že žalobce žije na území ČR od roku 2008. Má vietnamskou manželku, s níž žije ve společné domácnosti. V průběhu správního řízení se mu narodila dcera. Jiné přímé rodinné příslušníky zde nemá a ani nesdílí společnou domácnost s občanem EU. Jeho manželka pobývá na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu (není nositelkou žádného typu mezinárodní ochrany). Ministerstvo vnitra se pak v rámci svého závazného stanoviska ze dne 28. 10. 2014, č.j. KRPB-218469/ČJ-2014-060026-SV, poměrně podrobně zabývá tvrzenými obavami žalobce, že mu v zemi původu hrozí uvěznění, neboť rozdával letáky s protistátními tématy. Obdobná tvrzení uvedl i v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany (řízení bylo skončeno odmítnutím kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem). V žalobě pak nebrojil proti tomu, že by takovéto posouzení bylo nesprávné a soud tudíž ani neměl důvod v tomto směru závěry správních orgánů přezkoumávat. Naopak uvedl, že své pobytové problémy chtěl řešit vycestováním do Vietnamu, kde na ZÚ ČR v Hanoji podá žádost o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny. Ani v žalobě tedy žalobce neuvedl, co by mu a jeho manželce a dceři bránilo v případném návratu do země původu, pokud by chtěli setrvat spolu.

Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců správní orgán podle ustanovení § 174a tohoto zákona zohlední závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Podle ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *„rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince“*. Vodítkem pro aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců může být rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS, který v publikované právní větě uvádí, že *„přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu § 119 odst. 5 (nyní § 119a odst. 2 – pozn. NSS) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je rozhodnutí o správním vyhoštění cizince pouze tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné*

bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Vždy je tedy třeba zvažovat závažnost spáchaného deliktu či jiného rizika, které cizinec pro zákonem chráněný veřejný zájem představuje, ve vztahu k jeho osobním a rodinným vazbám na území České republiky.“ Dále se v odůvodnění rozsudku konstatuje, že „§ 119 odst. 5 zákona o pobytu cizinců (nyní § 119a odst. 2 – pozn. NSS) je promítnutím mezinárodních závazků, které pro Českou republiku vyplývají z čl. 8 Úmluvy (Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, publikovaná pod č. 209/1992 Sb. – pozn. NSS). Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života. Do tohoto práva může státní orgán zasahovat jen v souladu s čl. 8 odst. 2 Úmluvy, tedy jen na základě zákona a jen tehdy, je-li to v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu legitimních zájmů, které jsou v tomto ustanovení taxativně vymezeny. Na straně jedné není pochyb o tom, že zabránění neoprávněného pobytu cizinců na území ČR je legitimním cílem, který lze podřadit pod ochranu veřejné bezpečnosti dle čl. 8 odst. 2 Úmluvy, na straně druhé je podle ustálené judikatury Evropského soudu pro lidská práva i Ústavního soudu ČR třeba v každém konkrétním případě zvažovat, zda intenzita zásahu do soukromého a rodinného života je přiměřená právě významu veřejného zájmu, pro jehož ochranu má být k tomuto zásahu přistoupeno (...) Respektování principu proporcionality je nezbytnou podmínkou jakéhokoli přípustného omezení základních práv. Jak uvedl Evropský soud pro lidská práva např. ve věci *Daliova a další proti Francii* (rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1998), je třeba v každém případě uvážit, zda je respektována spravedlivá rovnováha mezi zájmy cizince na ochraně jeho soukromého a rodinného života na straně jedné a zájmy státu na ochraně veřejného pořádku a bezpečnosti na straně druhé.“

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19.6.2014, č.j. 2 As 52/2013-69, je mj. uvedeno: „Čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1996 ve věci *Gül proti Švýcarsku*, stížnost č. 23218/94, in <http://echr.coe.int>.); v této souvislosti štrasburský soud bere v úvahu mimo jiné i případné extraterritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si tento život na jeho území. Z judikatury ESLP přitom vyplývá, že podmínky pro aktivaci extraterritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98).“

Soud k věci dále uvádí, že případná obtížnější situace na trhu v zemi původu či rozdílná výše výdělků jsou sice racionálními a pochopitelnými důvody pro setrvání na území ČR, z hlediska podmínek pro správní vyhoštění jsou nicméně irelevantní. I z hlediska judikatury ESLP jsou tyto důvody nemožnosti návratu do Vietnamu naprosto nedostačující. V posuzovaném případě nelze odhlédnout ani od toho, že se žalobce na území ČR dopustil trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky, za což byl i pravomocně odsouzen. Správní orgány zhodnotily rovněž to, že žalobce vietnamský jazyk nezapomněl, ve Vietnamu žijí oba jeho rodiče a i další příbuzní. Žalobce ani netvrdil, že by mu v návratu do Vietnamu bránil nepříznivý zdravotní stav. Žalobce poukazuje na fakt, že zde má svou manželku a dceru. K tomu soud uvádí, že ani nucené vycestování nemusí nutně znamenat odloučení žalobce od jeho rodiny. Uzná-li to kdokoliv z nich za vhodné, může se rozhodnout pro společný pobyt s manželkou a dcerou v zemi, kde budou mít všichni povolený pobyt. Rodinné soužití žalobce a jeho rodiny může být tedy obnoveno jinde, a to např. i v domovském státě,

kde mají oba taktéž zbývající části svých rodin. Za situace, kdy správní vyhoštění žalobce není nezákonné, je pouze na něm a jeho manželce, jakým způsobem budou do budoucna řešit své rodinné záležitosti. Je nepochybné, že správní vyhoštění bude vždy zásahem do soukromého života žalobce, v posuzovaném případě však nepůjde o zásah nepřiměřený. Osobní zájmy žalobce na ochraně soukromého a rodinného života na území ČR nemohou v daném případě převážet zájem státu na ochraně území ČR před neoprávněným pobytem žalobce. Navíc do této situace se žalobce uvedl zcela sám svým vlastním jednáním.

Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců správní orgán podle ustanovení § 174a tohoto zákona zohlední závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Z rozhodnutí správních orgánů vyplývá, že se naplněním ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců důkladně zabývaly a v rozsahu nezbytném pro soulad jejich rozhodnutí s požadavky uvedenými v ustanovení § 2 správního řádu zjišťovaly a podrobně hodnotily veškeré skutečnosti. Soud se plně ztotožňuje s odůvodněním napadeného rozhodnutí, v němž žalovaná podrobně popsala, jak zhodnotila konkrétní situaci žalobce, kdy přihlédla jednak k jeho rodinným vazbám, tak i těm společenským, sociálním a kulturním, a to na území členských států EU, dále vzala v potaz jeho věk, zdravotní stav, vztah k domovskému státu, jakož i délku pobytu na území zdejšího státu a délku protiprávního jednání.

Ani ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Jak již bylo konstatováno výše, vztah žalobce s jeho manželkou se může odvíjet i mimo území České republiky. Mezinárodní závazek respektovat rodinný a soukromý život ve smyslu čl. 8 Úmluvy nelze chápat jako neomezený závazek poskytnout cizinci mezinárodní ochranu automaticky, nachází-li se na daném území taktéž manžel či manželka cizince. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, se tento k otázce rozsahu mezinárodního závazku založeného čl. 8 Úmluvy vyjádřil v tom smyslu, že zásahem do rodinného a soukromého života cizince by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu v intencích judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Žalobci však bylo uděleno správní vyhoštění na jeden rok, ačkoli podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců lze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění až na 3 roky. Jednoroční správní vyhoštění proto nelze kvalifikovat jako nepřiměřenou sankci, na jejímž základě by ve vztahu k žalobci mohlo dojít k porušení mezinárodních závazků České republiky, a to i s ohledem na popsání okolností případu, tj. jeho rodinný život s manželkou a dcerou se může odehrávat v zemi jeho původu.

Žalobce dále argumentoval obtížemi se systémem VISAPOINT. VISAPOINT je internetový systém Ministerstva zahraničních věcí, prostřednictvím kterého se cizinec (žadatel o vízum) může registrovat k podání žádosti o všechny typy pobytových oprávnění České republiky. Soud k věci předně uvádí, žádné z práv uvedených v Listině nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky, takové právo je dáno pouze občanům České republiky (čl. 14 odst. 4 Listiny). „*Je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek určitou osobu, cizího státního příslušníka, s ohledem na vlastní zájmy, vpustí či*

nevpustí na vlastní území a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, co uběhla doba, po níž byl vstup dané osobě na území státu povolen. Jak již bylo shora uvedeno, subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje. Pouze občanům České republiky je garantováno právo na svobodný vstup na území“ - viz usnesení ze dne 12. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 38/04, obdobně též usnesení ze dne 8. 11. 2006, I. ÚS 394/06, ze dne 13. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 85/04, nebo ze dne 29. 4. 2004, sp. zn. III. ÚS 99/04, vše dostupné z <http://nalus.usoud.cz>.

Nelze proto ani argumentovat tím, že pro občany Vietnamu jsou stanoveny kvóty, neboť je právem státu určit počet cizinců z jednotlivých zemí, kteří jsou oprávněni na území ČR vstoupit a legálně zde pobývat. Argumentace žalobce týkající se obtíží systému VISAPPOINT, stanovení kvót či dokonce spekulace o trestné činnosti osob zajišťujících fungování tohoto systému nadto ani není pro posouzení věci relevantní. Jak totiž plyne ze shora uvedeného, žalobce má možnost vrátit se společně se svou manželkou a dcerou zpět do svého domovského státu, Vietnamu. V souladu s tímto závěrem je rovněž aktuální rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25.01.2017, č.j. 6 Azs 276/2016-22, ve kterém se uvádí: „Krajský soud správně uvedl, že při přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění není povinen zkoumat, zda si stěžovatel bude moci podat žádost o povolení k pobytu, nýbrž přezkoumává samotné rozhodnutí o správním vyhoštění a jeho důsledky pro stěžovatele a jeho rodinu. Nemusel se proto důkladně zabývat všemi stěžovatelskými argumenty týkajícími se špatného fungování systému Visapoint a práva stěžovatele podat si žádost o pobyt. (...) Jestliže stěžovatel v žalobě upozorňoval, že nemá zaručenou možnost podat si žádost, neboť přes uvedený systém si nelze sjednat termín za tímto účelem (a proto nemůže opustit území ČR a jet do Mongolska), je zcela logická a správná reakce krajského soudu, že registrace v systému Visapoint není zákonnou podmínkou pro podání žádosti a zahájení správního řízení o ní. (...) Správní vyhoštění není trestem, nýbrž opatřením státu chránícím jeho zájmy před nežádoucími příslušníky cizích států (a tedy i před cizinci pobývajících na jeho území v rozporu se zákonem). Kromě toho stěžovatelovo záměrné a vědomé porušování zákona o pobytu cizinců nemůže být ospravedlněno tím, že by mohl mít problémy při vyřizování legálního pobytu. [21] Jak uvedl již krajský soud, předmětem přezkumu v dané věci nemohou být stěžovatelské úvahy o možnosti podat si žádost o povolení k pobytu. Ty by mohly správní soudy řešit v jiném řízení, pokud by stěžovatel využil zákonné možnosti a pokusil se (třeba i z území ČR) svůj pobyt náležitě legalizovat. Žádnou z možností, které připadají v úvahu, však stěžovatel nevyužil. [22] Problematikou podání žádosti na zastupitelském úřadu v zemi původu se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval, přičemž konstatoval, že požadavek osobního podání v místě, kde má cizinec oprávněný pobyt, je zcela legitimní zákonná podmínka. Nejde o svévolné zkomplikování cesty k pobytovým povolením (viz rozsudky č. j. 6 Azs 77/2015-36 ze dne 11. 8. 2015 či č. j. 10 Azs 219/2015-67 ze dne 27. 7. 2016). Z rozhodovací praxe tohoto soudu rovněž plyne, že v případě osobního podání žádosti bez registrace v systému Visapoint musí správní orgán řízení zahájit a o žádosti rozhodnout (viz rozsudky ze dne 30. 4. 2015, č. j. 7 Azs 282/2014-48, a ze dne 20. 7. 2016, č. j. 1 Azs 164/2016-27), jak uváděl i krajský soud. Stěžovatel by proto mohl v krajním případě podat žádost i bez registrace. Zejména však mohl využít (a jestliže nechce z ČR vycestovat, tak i měl) postup dle § 169 odst. 16 zákona o pobytu cizinců, čili poslat žádost poštou zastupitelskému úřadu v Mongolsku spolu s žádostí o upuštění od povinnosti osobního podání. Teprve v návaznosti na bezúspěšné využití dostupných prostředků pro podání žádosti by se stěžovatel mohl bránit u soudu s argumentací, kterou předestřel v nyní probíhajícím sporu.“ S ohledem na shora citovanou argumentaci je zřejmé, že obtíže se systémem VISAPPOINT nemohou být předmětem přezkumu zdejšího soudu při posouzení zákonnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Soud proto i tuto námitku vyhodnotil jako nedůvodnou.

VI. Závěr a náklady řízení

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. února 2017

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolína Marešová